

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **K. E.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 marca 2017 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału
Karnego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt II AKa (...) o odmowie przyjęcia wniosku o
sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku odwoławczego,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie okazało się bezzasadne. Pomijając fakt, że skarżący nie wskazał rzekomo wydanego przez organ procesowy pouczenia, które nakazywałoby liczenie terminu zawitego „w dniach roboczych”, należało odnotować, że zasady obliczania terminów uregulowane zostały w art. 123 k.p.k.; jego § 3 stanowi, że jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia. Innymi słowy: jeżeli termin upływa w niedzielę lub święto, czynność może być skutecznie dokonana w dniu następnym, to jest następnym najbliższym dniu nieuznanym za wolny od pracy. W niniejszej sprawie ostatnim dniem, w którym skazany, obecny na ogłoszeniu wyroku Sądu odwoławczego w dniu 10 listopada 2016 r., mógł skutecznie złożyć

wniosek, był dzień 17 listopada 2016 r. (piątek). Tymczasem skarżący czynność tę wykonał następnego dnia, to jest 18 listopada 2016 r. (sobota).

Dlatego należało orzec jak w dyspozytywnej części postanowienia.

I.n